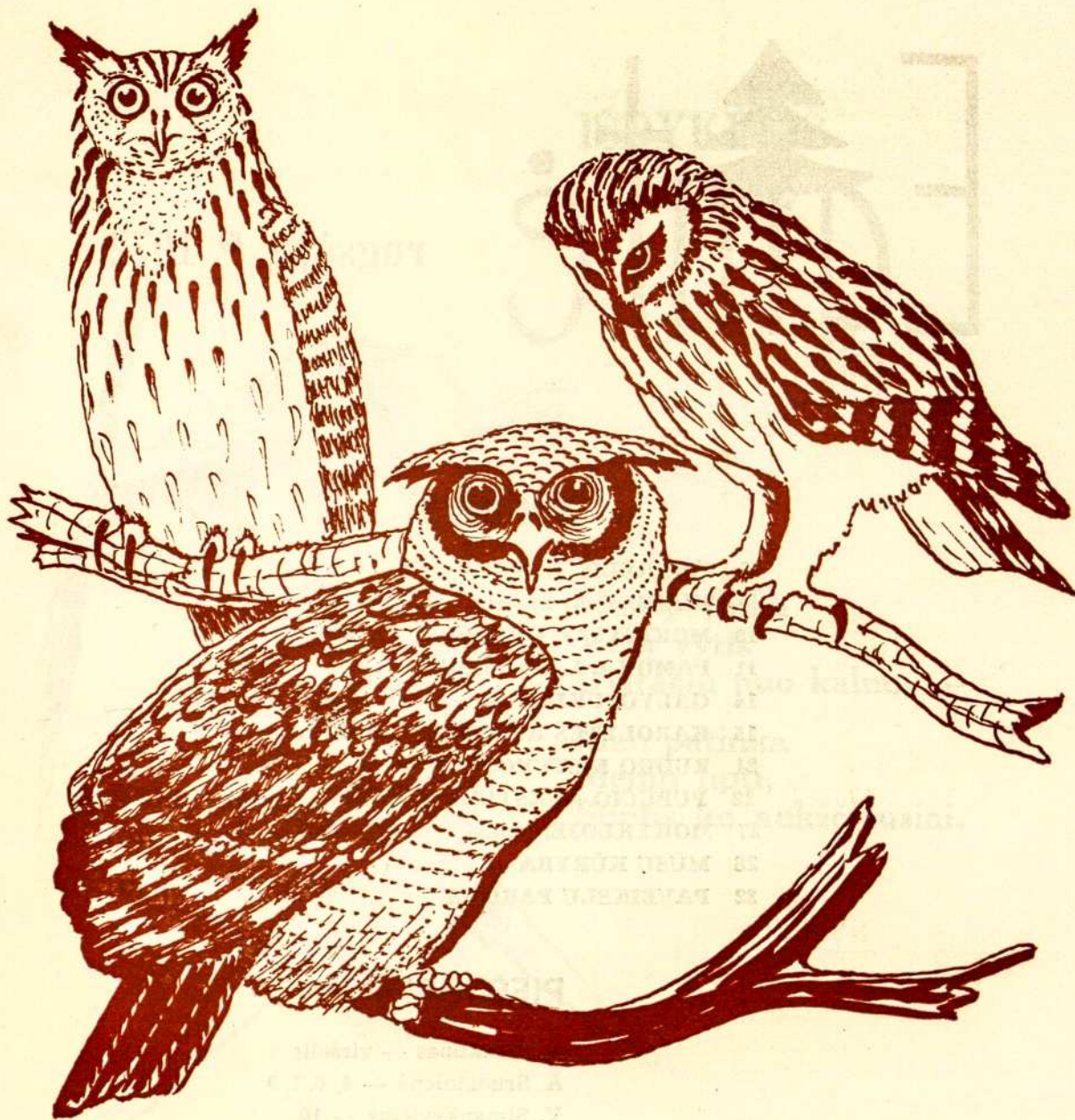

Eglutė

1972 RUGSĖJIS

PEDAGOGINIS LITUANISTIKOS
INSTITUTAS

5620 S. CLAREMONT AVE.
CHICAGO 36, ILLINOIS

Eglutė

rugsėjis • 1972

TURINYS

- 3 IŠDYKĖLIS, O. Mikailaitė
- 4 TEISMAS, R. Spalis
- 10 MOKINYS, J. Rutkauskas
- 11 PAMOKA, L. Gudelienė
- 14 GALVOSŪKIAI
- 15 KAROLYTĖS KELIONĖ, Ž. Tenisoaitė
- 21 RUDUO LIETUVOJE, J. Minelga
- 22 PUPUČIO AUKŠTIEJI MOKSLAI, Linutė
- 27 MOKYKLOJE, juokai
- 28 MŪSU KŪRYBA
- 32 PAVEIKSLŲ PARODA

PIEŠINIAI

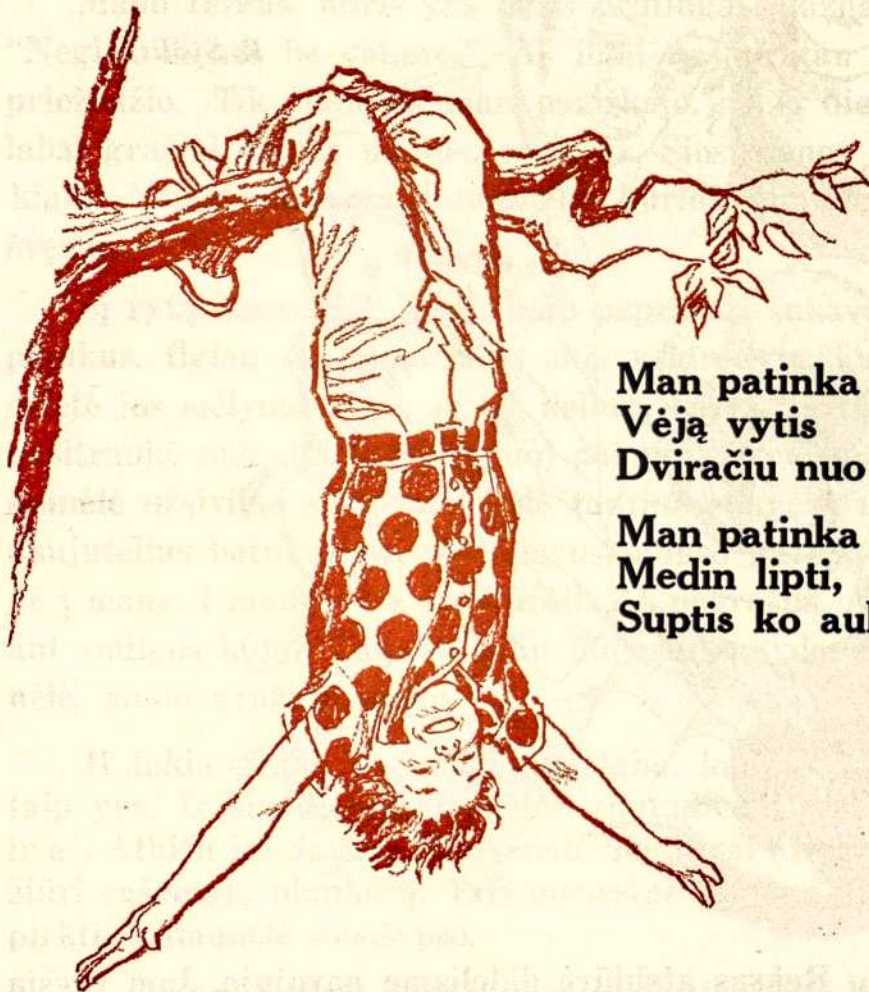
- A. Trinkūnas — viršelis
- A. Sruoginienė — 4, 6, 7, 9
- V. Simankevičius — 10
- O. Mikailaitė — 11, 12, 13, 22-26
- E. Muliolienė — 15, 17, 18, 20
- P. Osmolskis — 21

"Eglutė": laikraštėlis vaikams; redakcija, administracija, spaustuvė — Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserų, Putnam, Connecticut 06260. Kaina metams — \$5.00, vienas numeris — .50.

"Eglutė" — "The Little Fir". Magazine for children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication: Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription — \$5.00 yearly, single copy — .50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

IŠDYKĖLIS

Ona Mikailaitė

**Man patinka
Vėją vytis
Dviračiu nuo kalno, —**

**Man patinka
Medin lipti,
Suptis ko aukščiausiai.**

**Mama sako:
Pramuštgaltis!
Tėtė — vėjavaikis.**

**Bet, aš jums
Prisipažinsiu:
Aš — neblogas vaikas.**

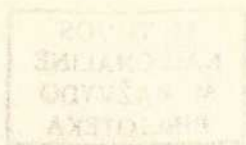
TEISMAS

R. Spalis

Mano šuo Reksas atsidūrė dideliame pavojuje. Jam grėsia kalėjimas iki gyvos galvos. Kaip Reksas išsėdės kalėjime visą gyvenimą, aš nežinau. Man labai rūpi, nes jį myliu. Reksas mano draugas ir man padeda iš visos savo šuniškos širdies. Visą maistą, kurį mamytė prikrauna į lėkštę, Reksas man padeda sutvarkyti. Kai negaliu visko suvalgyti, mirkteliu jam, ir jis vienu gurkšniu prarija. Net nesilaižo. Sėdi, lyg nieko burnoj neturėjęs. Oi, gudrus jis!

Ir štai dabar bus Rekso teismas. Į teismą jį padavė mano sesuo Ramunėlė. Ramunėlė tai tikroji moteris — taip sako mano tėvelis. Reksas ir Ramunėlė niekad nebuvo draugai. Nuo pat

pirmos dienos, kai dėdė man padovanojo šunį, Ramunėlė jo nemėgo. Nepripažino jam grožio, tvirtindama, kad jis panašus į mane. Tėvelių verčiama, atsiprašė. Bet tai mudviem su Reksu nieko nepadėjo. Ramunėlė draugauja su katinu Rainiu.

Mano tėvelis, kuris yra labai protingas, dažnai man sako: "Negirk dienos be vakaro." Aš ilgai nesupratau to lietuviško priežodžio. Tik šiandien man paaiškėjo. O ši diena prasidėjo labai gražiai. Rytas puikus, saulėtas. Šios dienos aš labai laukiau. Nemažiau, kaip Ramunėlė, kurios gimtadienį šiandien švėsime.

Ši rytą Ramunėlė ilgiau kaip paprastai šukavo savo aukso plaukus. Ilgiau skandino savo akis veidrodyje, kur nuostabiai švietė jos mėlynos akys. Ir tik kelintą kartą, tėvelių paraginta, pasitraukė nuo stiklo, kuris tuoj pat prarado savo blizgėsį. Ramunėlė užsivilko savo naujutėlę tautinę suknelę, užsidėjo savo naujutėlius batukus, ir, pasiūbavusi aukso garbanomis, pažvelgė į mane. Į mane nėra ko žiūrėti. Aš negražus. Aš — arbūzas ant smilgos kojų. Taip su giliu liūdesiu sakydavo man Ramunėlė, mano gražioji sesuo.

Ji tokia graži, kad man nuostabu, kad aš jos brolis. Bet taip yra. Ir šiandien Ramunėlės gimtadienis, todėl džiaugiuos ir aš. Atkišu jai dovaną. Ramunėlė abėjingai atidaro dėžutę, apžiūri rašomąją plunksną. Tris mėnesius taupiau pinigų, ją nupirkti. Ramunėlė nusišypso.

— Gražu, Vyduči. Iš tavęs, žinoma, nieko geresnio negalima buvo tikėtis.

Man liūdna. Pats tokios plunksnos norėjau. Bet, matyt, netikusi. Ramunėlė juk žino, ką sako.

Be mano dovanos ji dar gavo gintarinius karolius, auksinius auskarus ir daug kitų dėžučių su šokoladu ir kitais dalykais. Bet Ramunėlei ir jos draugėm labiausiai patiko lėlė, kuri merkia akis ir šaukia "mama". Lėlė mėlynom akim ir geltonom kassom. Ji puiki ir išdidi, kaip pati Ramunėlė.

Mergaitės puošė lėlę, mainė sukneles jai, spaudė pilvuką, kad šauktų “mama”. Guldė į lovėlę ir vėl kėlė. Mes berniukai su Reksu stumdėmės užpakaly. Viena akim vis mėginom pažiūrėti,

ką veikia mano sesutė su draugėmis. Kai mamytė pakvietė prie stalo, visi skubinom sėstis. Tada atsitiko baisi nelaimė. Reksas apžiojo Ramunėlės lėlę ir — pro duris! Mes rėkdami bėgom paskui jį. Reksas į virtuvę, ir mes ten. Reksas pro atdarą langą į kiemą. Ir mes, vieni pro langą išsiritom, kiti virtom pro duris. Reksas per tvorą, ir mes per ją.

Reksas bėgo taku į mišką. Mes, vos atgaudami kvapą, lėkėm iš paskos. Bet neilgam. Nuvargom besivydami. Reksas, pamatęs, kad atsilikom, padėjo lėlę ant žemės. Žvilgtelėjo į mus.

Mes surikom ir vėl į kojas. Reksas kiek palaukė, vėl pakėlė lėlę ir nudūmė į mišką. Ši kartą ilgai nesivijom. Nuvargę sukritome prie medžio. Reksas grįžo pasižiūrėti, ką mes darome, bet — grįžo be lėlės. Pagavom jį ir šokom į mišką ieškoti aukos. Po ilgo vargo suradome ją nabagėlę gulinčią po medžiu užmerktom akim ir perplėšta suknele. Manėm, kad pasibaigė mūsų vargai. Bet ne. Ramunėlė, arba tikroji moteris, nulašino ašarėlę iš savo mėlynų akių ir atsisakė lėlės. Neims lėlės į rankas, kol Reksas nebus pašalintas iš namų, kol nebus uždarytas į kalėjimą iki gyvos galvos.

Kelionė į namus nebuvo linksma. Ramunėlė ėjo prieky sriubčiodama. Aš vilkausi užpakaly, pats paskutinis, apkabinęs Reksą kaklą, kuris greit pasidarė toks šlapias, kaip po geros vonios. Toks graudulys mane apėmė, kai pagalvojau, kad Reksas bus uždarytas, užkaltas mūsų sandėly, kol gyvas bus. O aš tik pro langelį tegalėsiu jam duoti duonos ir vandens.

Namuose buvo dar blogiau. Ramunėlė užsidarė savo kambaryje ir atsisakė sėstis su svečiais prie stalo. Svečiai nežinojo, ar skirstytis namo, ar dar kažko laukti. Aš ieškojau vietos paslėpti Reksą. O jis, vargšelis, nujausdamas mūsų nuotaiką ėmė traukti liūdnas melodijas, tai yra, staugti. Tėveliai susirinko posėdžiui. Atvilko Ramunėlę iš miegamojo, ištempė mane iš lovos, sukviėtė svečius.

— Mes suprantam, kad Ramunėlei labai skaudu, — kalbėjo tėvelis. — Ji reikalauja, kad Reksas būtų nubaustas. Pritariam. Tačiau tik teismas gali nustatyti kaltę ir bausti kaltininką. Todėl kviečiam Ramunėlę, kad ji Reksą paduotų į teismą.

Ramunėlei nudžiūvo akys. Svečiai susigrūdė arčiau. Tik aš vienas nesidžiaugiau.

— Kur aš galiu Reksą paduoti į teismą? — susidomėjo Ramunėlė.

— Čia pat, — paaiškino tėvelis. — Mes išrinksim teisėją, prokurorą — tai yra, kaltintoją, o Vyduotis galės pasamdyti advokatą šuniui ginti.

Tuoju kilo ginčai. Ramunėlė reikalavo, kad tėvelis būtų prokuroras, o aš maldavau, kad jis būtų Reksą advokatas. Svečiai šaukė, kad tėvelis tinka į teisėjus. Galų gale laimėjo Ramunėlė. Tėvelis virto prokuroru, mamytė advokatu, o teta Onutė — teisėju.

Teta Onutė atsisėdo vidury, o iš jos šonų — prokuroras su advokatu. Pirma buvo perskaitytas kaltinamasis aktas: nusikaltėlis vardu Reksas. Jo amžius — dveji metai ir vienas mėnuo. Nusikaltimas — vagystė, lėlės pagrobimas ir sužalojimas. Lėlė sveikatos stovis dar neaiškus. Vieni liudininkai sako, kad jos balsas nepasikeitęs, o kiti — kad jis neaiškus, prikimęs.

Tada atsistojo prokuroras — tėvelis. Rūsčiai pažvelgęs į Reksą, pririštą prie stalo kojos, tėvelis dūrė jo pusėn pirštu.

— Pažiūrėkit į jį! Visas žvilga. Švarus, prižiūrėtas. Visi jį glosto, myli, žaidžia su juo. Niekas negalvoja, kad jis gali būti nedėkingas ir žiaurus. Jie nežino, kad jis tik laukia progos, ką nors blogo padaryti. Tokia proga pasitaikė šiandien. Štai Ramunėlės gimtadienis — džiaugsmo ir laimės diena. Bet tas klasingas keturkojis, Reksas, tas džiaugsmo ir laimės priešas, sulidžia dantis į Ramunėlės lėlę. Ir to jam negana. Jis pavagia ją ir neša į mišką, norėdamas paslėpti. Pakelkit rankas, kas matė lėlės pagrobimą!

Pakilo visos rankos. Tėvelio kalba paveikė svečius.

— Baigta. Žuvo Reksas, — pagalvojau aš.

(Bus daugiau)

ŽODYNĖLIS

Kalėjimas iki gyvos galvos — išbūti kalėjime visą gyvenimą.

Garbanos — plaukai, kurie patys sukasi

Auka — grobis, kai žvėris arba plėšikas ką nors pagrobia

Apžioti — burna arba nasrais apimti

Sriūbčioti — labai garsiai verkti

Vilktis — eiti labai pamažu, nenoromis

Graudulys — liūdnumas, kai norisi verkti

Nabagėlė — vargšėlė

Sužalojimas — sugadinimas, nuskriaudimas

MOKINYS

J. Rutkauskas

**Tuk — tuk — tuk
aš plaktuku.
— Kas tu toks?
Genys esu.**

**— Ką darai?
Matai kalu —
ieškau medų
vabalų.**

**O kas tu —
be pareigų?
— Nemanyk, ne tinginys,
pirmo skyriaus mokinys.**

PAMOKA

Linda Gudeliene

Danutė ir Snupis yra geri draugai.

Danutė yra mergytė. Ji turi ilgas kasas ir kalba lietuviškai.

Snupis yra šuniukas. Jis turi trumpą uodegytę ir loja angliškai.

— Kalbėk lietuviškai! — moko jį Danutė.

— Arf! Arf! — atsako Snupis.

Visą vasarą Danutė ir Snupis žaidė drauge.

Rudenį Danutė važiuoja į lietuvišką mokyklą. Snupis lieka namie. Jam labai liūdna. Jis stovi prie durų ir cypia.

Mokykloje Danutė gauna knygą. Ten yra daug gražių paveikslų. Daug juodų raidžių.

Danutė parsiveža knygą namo. Atsisėda lauke po medžiu ir skaito.

Snupis tupi prie Danutės. Jis žiūri į Danutę ir klauso. Jis padeda savo leteną ant knygos.

— Nori išmokti lietuviškai? — klausia Danutė.

Snupis palaižo knygą.

— Žiūrėk! Čia raidė "A" — rodo Danutė. O čia raidė "U". Sudėk jas kartu ir gausi "AU". Supranti? —

— AU! AU! — taip loja lietuviški šunes.

— Dabar pakartok: AU! AU! —

Snupis tyli. Jo uodegytė virpa. Jis ilgai žiūri į knygą. Žiūri ir galvoja. Galvoja ir žiūri . . .

Tą naktį Snupis miega lauke. Staiga jis pradeda staugti.

AŪU..! AŪU!...

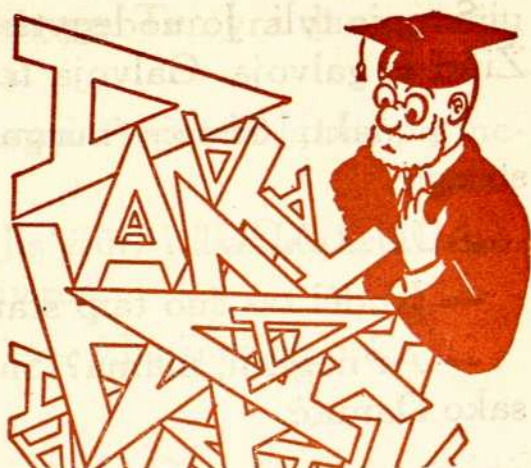
— Kodėl tas šuo taip staugia? — stebisi mama.

— Ar negirdi, mama? Snupis mokosi lietuviškai — atsako Danutė.

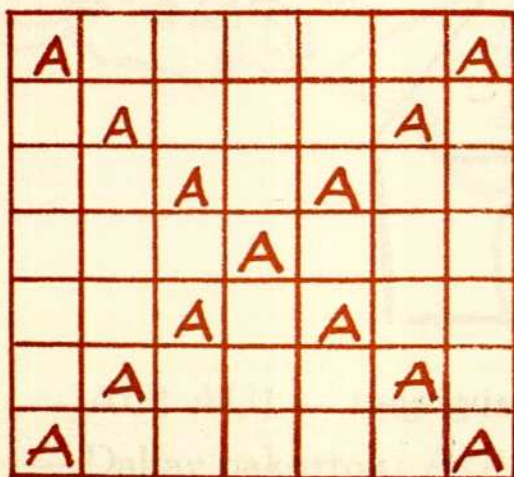
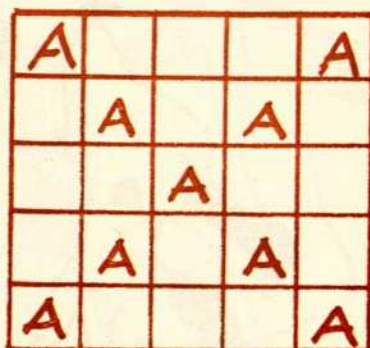
O Snupis dar linksmiau staugia:
AŪU!... AŪU!...

GALVOSŪKIAI

Profesorius Abeceliauskas sustatė raides A tam tikra eile, kad išeitų galvosūkis. Į langelius s k e r s a i įrašyk kitas raides, kad išeitų žodžiai. Kai pabaigsi, gali sugalvoti kitus žodžius, kurie tiktų šiems galvosūkiams.

1. Neramus oras.
2. Kelelis.
3. Kur mokomės.
4. Pabaiga.
5. Siuvimo įrankis.

1. Kraštas.
2. Namų apačia.
3. Ateitį žinanti.
4. Vaisius.
5. Senoviškas žodis rūbą pavadinti.
6. Iškasta upė.
7. Kraštas.

Atsakymai psl. 20

KAROLYTĖS KELIONĖ Į MĖNULĮ

Zenta Tenisonaitė

Kadaise, labai senais laikais, kada dar žemėje nebuvo lėktuvų ir mintis, kad žmogus galėtų keliauti po erdvę, buvo tik svajonė, gyveno maža mergytė vardu Karolytė.

— Mamyte, kodėl aš neturiu sparniukų? Kodėl negaliu skraidyti aukštai ore kaip vyturėlis arba kregždės? — klausinėdavo ji savo motiną. — Aš taip norėčiau pakilti virš debesų ir lėkti. Kodėl, mamyte, negaliu?

Motina šyptelėdavo ir sakydavo:

— Nežinau, Karolyte. Eik pas tėvelį ir jo paklausk.

Karolytės tėvelis buvo labai geras ir labai mylėjo savo mažąją dukrele, bet padaryti jai sparniukų jis nesugebėjo. Todėl

jis sekdamo jai vis kitokią pasaką. Dabar jis jai taip papasakojo:

— Kadaisė buvo mažas berniukas, kuris irgi norėjo skraidyti kaip paukštis. Jo tėvelis jam padarė sparniukus iš gaidžio plunksnų ir sulipdė juos bičių vašku. Berniukas pakilo į orą. Kilo vis aukštyr ir aukštyr. Veltui šaukė jo tėvas, prašydamas jį grįžti. Berniukas nieko negirdėjo, tik lėkė į saulę. Jos karšti spinduliai sutirpdė vašką. Sparniukai suiro ir berniukas nukrito į jūrą.

— Kokia liūdna pasaka, — tarė Karolytė, suraukdama savo mažą nosytę. — Man visai nepatinka. Aš vistiek noriu skraidyti kaip paukštytė.

— Niekada žmogus neskris kaip paukštis, — aiškino Karolytės tėtis. Niekada žmogus nepakils virš debesų ir nepasieks tolimųjų planetų ir žvaigždynų. Tai yra ir bus tik svajonė.

Karolytė dar norėjo tvirtinti, kad ji vistiek vieną gražią dieną galės lėkti, bet staiga, prasivėrus durims, įėjo jos mamytė dainuodama:

Karolytei laikas į lovytę.
kai žvaigždutės žėri danguje.
Kai mėnulis spindi danguje,
— Karolytei laikas į lovytę,

Savo kambarėly Karolytė priėjo prie lango ir, pravėrus jį, pažvelgė aukštyr. Aukštai mėlynavo dangus, kaip tamsiai mėlynas šilkas pilnas blizgančių sagučių. Didelis, apskritas ir geltonas mėnulis, kaip didžiulis apelsinas, kabėjo virš bažnyčios stogo. Jis buvo toks didelis, skleidė tokią, aišką šviesą ir rodėsi Karolytei taip arti, kad, ištiesus rankutę, ji būtų galėjusi jį paliesti. Karolytė ištiesė rankas į mėnulį ir tyliai sušnibždėjo:

— Mieloji pasakų karalaite, leisk man tik vieną vienintėlį kartą skristi ore. Aš visada būsiu paklusni tėveliui ir mamytei, bet duok man sparniukus ir leisk man skraidyti. Prašau, tik vieną kartą... Labai prašau...

Netikėtai savotiškas šešėlis pridengė mėnulį ir staiga ant palangės nusileido didelis, nematyty paukštis. Jis buvo tikras milžinas. Karolytė tokio dar niekur nebuvo mačiusi. Paukščio plunksnos buvo nepaprastos ir žibėjo kaip auksas. Jos ir buvo auksinės, bet mergaitė to nežinojo. Paukščio akys liepsnojo kaip

du juodi žemčiūgai, o ant galvos blizgėjo karališka karūna iš žalių ir raudonų brangiųjų akmenų. Jis atrodė išdidus ir puošnus. Pasakiškas paukštis.

— Koks tu esi gražus, nematytas paukšti! Kaip nuostabiai spindi tavo plunksnos! — sušuko Karolytė linksmai ir, atsargiai ištiesus pirštuką, palietė paukščio žibantį sparną.

— Eime, Karolyte, — prašneko paukštis žmogišku balsu. — Mėnulio karalaitė išgirdo tavo norą ir atsiuntė mane. Aš tave nunešiu į mėnulį. Užlipk man ant nugaros ir gerai laikykis. Daug laiko mes neturime. Tu turi rytoj rytą vėl būti namie. Tai skubėk!

Karolytė, visai nenustebusi užlipo ant palangės, atsisėdo ant paukščio nugaros, apkabino jo ilgą, švelnų kaklą ir laukė. Paukštis suplasnojo keliais galingais mostais ir ėmė greitai kilti aukštyn. Aplink pūtė smarkus vėjas. Apačioje Karolytės namai vis mažėjo ir atrodė, pagaliau, kaip žaisliukai. Nudžiugusi ir kartu nustebusi Karolytė stebėjo žemę, kuri vis tolo ir netrukus paliko tik didelis, mėlynas rutulys, kuris dabar švietė kaip mėnulis.

— Kaip gražu! — tarė mergytė, linksmai glostydamą paukštį. Netrukus jie pasiekė mėnulį ir nusileido.

— Sveika Karolyte, — prašneko malonus balsas. Puošniais, sidabriniais drabužiais apsirengusi mergaitė padavė jai ranką.

— Aš esu mėnulio karalaitė, — kalbėjo ji. — Mano brolis, pasakų paukštis, tave čia atnešė. Bet tu negali čia ilgai viešėti. Mano brolis kiekvieną vakarą turi užžiebtį žvaigždes danguje, o rytą jas vėl užgesinti. Žvaigždės yra kaip žvakutės ant kalėdinės eglaitės.

— Kaip nuostabu! — sušuko Karolytė žiūrėdama į karalaitę. — Tu tokia graži! Mano tėvelis man dar nieko apie tave nėra pasakojęs. —

— Tavo tėvelis negali visko žinoti. Suaugę žmonės manęs nebepažįsta, nes jie nebetiki į pasakas. Eime, aš tau parodysiu, iš kur mėnesiena ateina. —

Karalaitė padavė Karolytei ranką, ir jos abi kartu pro siaurus, sidabrinius vartelius įžengė į stebuklingą sodą, apie ką Karolytė net ir pasakose nebuvo girdėjus. Viskas čia žibėjo sidabru ir deimantais, o vietoj krūmų ir medžių švietė šviesos spinduliai. Juose tekėjo visokiausiom vaivorykštės spalvom žibanti ugnis, kuri vingiavo ir judėjo savotiškom ir keistom figūrom, tai aukštyn pakildama, tai žemyn krisdama. Paslaptinai šoko spalvingų liepsnų formos ir dainavo negirdėtais balsais. Karolytė kartais girdėjo švelnų paukštukų čiulbėsį, kartais upokšnių čiurlenimą, tai vėl užgrodavo ir sugausdavo perkūnišku trenksmu milžiniškas krioklys.

— Kaip gražu! Kaip nuostabu! Gaila, kad mano tėvelis ir mamytė to nemato, — plojo Karolytė rankutėmis, šokinėdama iš džiaugsmo.

— Taip, čia gyvena pasaka, o šitos versmės duoda mėnesienos šviesą, kurią jūs žmonės žemėje matote. Kartais jos užgessta. Tada nėra mėnulio danguje. Kartais jos šviečia tik dalinai, tai jūs matote tik pusę mėnulio, — aiškino karalaitė. — Bet, dabar tau, Karolyte, jau laikas namo. Vasaros naktis trumpa. Dar prieš saulei tekant, mano brolis turi užgesinti žvaigždes.

— Geroji karalaite, ar aš aglėsiu dar kartą sugrįžti pas tave? — paklausė mergytė.

— Aš nežinau, — svajingai atsiliepė mėnulio karalaitė. — Gal kada nors tolimoje ateity...

Dabar pasakų paukštis lėkė dar greičiau ir Karolytė visai nepajuto, kaip ji atsirado savo kambary, kėdėje prie lango.

— Mano mažyte, tu dar nemiegi? — tarė nustebusi Karolytės mama. Ji įėjo pažiūrėti, ar jos dukrelė guli gerai apsiklojus. — Ką tu darai prie atviro lango? Tau jau seniai laikas miegoti. —

—Mamyte, aš ką tik grįžau iš kelionės. Buvau viešnagėje pas mėnulio karalaite. Ten taip gražu! Pasakų paukštis mane ten nunešė...

— Tu buvai užsnūdusi kėdėje ir sapnavai, — prasijuokė motina ir, švelniai pakėlus mieguistą Karolytę, paguldė ją į lovą.

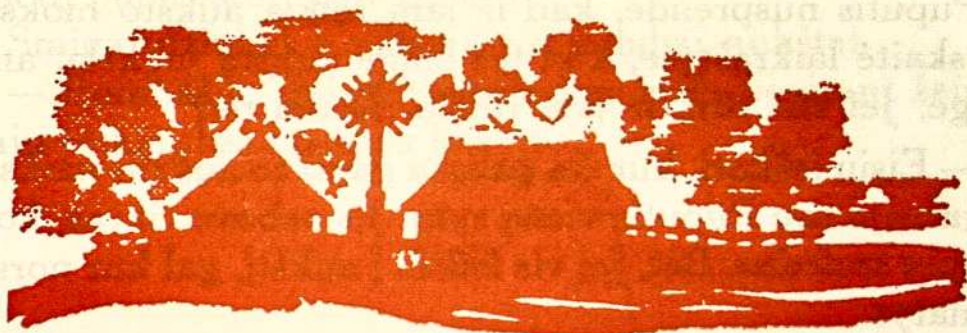
— Miegok, ir toliau saldžiai sapnuok, — tarė ji, pabučiuodama Karolytę labanakt.

Atsakymai: 1. audra, 2. takas, 3. klasė, 4. galas, 5. adata; 1. Amerika, 2. pamatas, 3. pranašė, 4. bananas, 5. drapana, 6. kanalas, 7. Anglija.

RUDUO LIETUVOJE

Jonas Minelga

Sveiks, rugsėji, jau atkopęs!
Kasam bulves, raunam ropes.
Rytą bėgam iš sodybų
Beržynėlin uogų, grybų.

Žvirbliam šalta — pasišiaušę...
Tėtė linksmas žvilgt į kriaušę
Ir sušunka: — Tai, dukraite,
Priraškysim pilną kraitę!

Ei, saulyte, tramdyk vėją,
Te padangė prablaivėja,
Pirkioj būti nusibodo,
Pasiilgom pievų, sodo!

PUPUČIO AUKŠTIEJI MOKSLAI

Linutė

Puputis nusprendė, kad ir jam reikia aukšto mokslo. Jis skaitė laikraštyje, kad tas baigė aukštą mokslą, anas baigė. Jei visi turi, ir jam reikia. Kodėl ne?

— Eisiu ieškoti, kur čia galima gauti to aukšto mokslo, — galvojo sau Puputis vieną rytą. Jis nebuvo tikras, koks ten per mokslas. Bet, jei vis žiūrės į aukštį, gal kur nors jį pamatys.

Eina Puputis takeliu, užvertęs galvą. Aukštai, aukštai mėlynas dangus. Toks ypatingai mėlynas, kaip rudenį būna.

— Mokslas apie dangų turėtų būti aukštas, — kalbėjo sau Puputis. — Kur tau! Net į medį įlipus negali dangaus pasiekti. O medžiai irgi aukšti. Kažin... kažin, kas man galėtų papasakoti apie dangų?

Staiga, dzinkt! Kažkas šovė iš labai aukštai.

— Bomba! — išsigando peliukas ir išsitiesė ant žemės. Taip reikia, kai bombos krenta.

— Ko spoksai? Žiūrėk, kur eini! — sukikeno voverė medyje. Tai ji buvo paleidusi riešutą Pupučio pusėn. Voverė labai darbšti. Ją erzino tokie peliukai, kurie sau vaikštinėja aplinkui, nedirba, o svajoja kažinką.

Bet Pupučiui dabar parūpo jo nosytė. Tas kietas riešutas jam pataikė tiesiai į nosį.

— Ai, skauda, — dėjavo peliukas, atsargiai čiupinėdamas gužą. — Reikia bėgti namo. Dar pamėlynuos. Tai bus! Pelė su mėlyna nosim, juoksis visas svietas. Dar į kokį cirką mane pastatys, ir visi mokės dešimtuką pamatyti pelę su mėlyna nosim...

Namuose mama davė Pupučiui leduką ant nosies palaikyti. Jautėsi lyg žiema ant nosies galo būtų nutūpusi.

— Nosis šąla, kojos šyla. Va ir mįslė apie mane! — kalbėjo Puputis pats sau. Kalbėjo, nes nenorėjo galvoti, kaip skauda. Tada dar blogiau.

Kai tik ledas ištirpo, Puputis vėl išėjo aukšto mokslo ieškoti. Negi taip greitai pasiduos! Ir dar dėl vienos erzlios voverės...

— Ū-ū-ū-ū, — išgirdo Puputis kažką ūbaujant aukštai medyje.

— Kas ten ūbauja? — paklausė peliukas, manydamas, kad kas nors turėtų atsakyti.

— Ū-ū-ū-ū. Jei nežinai, ateik pasižiūrėti, — atsakė iš medžio.

Puputis užlipo ir pasibarškino. Atidarė duris — pelėda.

— Tai išminties ieškai? — paklausė pelėda.

Puputis negalėjo atsakyti. Jis tik išsižiojo ir spoksojo. Ir buvo į ką. Pelėda didelėm geltonom akim ir riestu snapu. O pelėdos namuose — pilna knygų. Visokių knygų, bet daugiausia žodynų ir enciklopedijų. Peliukas jas atskyrė, nes labai storos, pačios storiausios knygos. Tada jis atsiminė, kad pelėda labai išmintingas paukštis. Va, štai kur jis ras aukšto mokslo!

— Aš... aš norėjau sužinoti apie dangų, — nedrąsiai pradėjo Puputis.

— Tai sėskis. O ką norėjai sužinoti?
Puputis atsisėdo ant didžiulio žodyno.

Kodėl dangus taip aukštai? — pradėjo klausinėti pe-
liukas.

— Ū-ū-ū-ū, todėl kad dang-us-ū-ū. Kas girdėjo, kad
dangus būtų žemai?

— O kas būtų, jei dangus griūtų?

— Ū-ū-ū-ū, tai bū-ū-ū-tų...

— O kas būtų jei dangus ištirptų? — toliau klausė
Puputis, atsiminęs leduką, kurį ant nosies laikė.

— Ū-ū-ū-ū, taip jau nebū-ū-ū-tų... — atsakė pelėda.

Puputis staiga suprato, kad jis nieko nesupranta, ką pelėda jam sako. Vis tas pats ir tas pats, nieko naujo. Jis padėkojo pelėdai ir sugrįžo žemėn.

— Kad ta išmintis labai keista, — pagalvojo peliukas.
— Nei čia žinai, nei čia nežinai. Ir kas nori žodynus skai-
tyti visą dieną!

Puputis nubėgo namo, pasiėmė pintinėlę ir išėjo gry-
bauti.

— Man ir žemo mokslo užteks, — nusprendė peliukas.
— Žinau, kas musmirė ir kas baravykas. Ir ko man dau-
giau reikia?... Tegu pelėdos skaito žodynus ir apie aukš-
tus dalykus ūbauja.

Puputis treptelėjo koja ir pasijuto labai gerai. Grybų ir pušų kvapas buvo toks gardus, kad jis net apsilaižė. Bus grybų košė vakarienei!

MOKYKLOJE

Pirmi trys juokai pasiskolinti iš Montrealio lituanistinės mokyklos laikraščelio "Liepsna". Visi kviečiami atsiųsti savo mėgiamiausius juokus "Eglutė".

Piešinys — Rimos Valiulytės, 8 m. Chicago, Ill.

Mokytoja: Gražinu tau, Petrai, diktantą. Ar žinai, kur reikia dėti nosines?

Petras: Į kišenę.

* * *

Romas: Ei, ar žinai, kaip reikia rašyti žodį "ligonis"? Su trumpąja "i" ar su ilgąja "y"?

Rimas: Jei trumpai serga — su trumpąja, o jei ilgai — su ilgąja.

* * *

Ina: Mūsų mokykloje įtaisė naujus baldus. Oi, kaip man nugarą skauda!

Rima: Kodėl? Jei nauji baldai, turėjo būti patogūs.

Ina: Taip, bet jie tokie modernūs, kad nežinojau, jog visą savaitę išsėdėjau šiukšlių dėžėj!

* * *

Tėvas: Tavo pažymiai labai žemi, Tomai? Kas atsitiko?

Tomas: Buvo visai geri. Bet mokytojos kaltė, kad dabar nukrito.

Tėvas: O kodėl gi?

Tomas: Ji pakeitė vietą tos gudrios mergaitės, kuri šalia manęs sėdėjo.

* * *

Mokytoja: Jonai, tokių žodžių nėra lietuvių kalboj! Išmok rašyt kaip reikia.

Jonas: Aš rašau tarmiškai, ponio mokytoja.

* * *

Mokytojas: Ar žinai, kokio pavidalo žemė yra?

Mokinys: Nežinau.

Mokytojas: Kokius auskarus tavo mama nešioja?

Mokinys: Keturkampius.

Mokytojas: Ne, ne, kokius auskarus ji nešioja sekmadieniais?

Mokinys: Apvalius.

Mokytojas: Labai gerai. Žemė yra panaši į tavo mamos auskarus.

Mokinys: O, aš suprantu. Žemė yra apvali sekmadieniais, o šiokiadieniais — keturkampė.

SPORTAS

SPORTAS—PROTAS

Aš manau, kad sportas yra labai geras dalykas. Sportas lavina raumenis, kad užaugęs galėtum būti stiprus. Sportas padeda ir apsigynimui. Protas irgi labai svarbus. Reikia turėti protą, kad galėtum gauti gerą darbą, kai užaugsi. Protas ir sportas abu labai svarbūs.

*Paulius Mališka
Montreal, Canada*

SLIDINĖJIMAS

Slidinėti yra pavojinga, bet labai smagu. Slidinėti reikia daug mokytis ir praktikuotis. Geriausiai pradėti, kai esi mažas. Gerai, kad dabar nebereikia į kalnus lipti, yra keltuvai. Slidinėjimo vietose paprastai yra krautuvės ir pasišildymo vietos. Mes dažniausiai važiuojame į "Vallee Bleue". Slidinėjimas brangiai kainuoja. Dabar geriausi slidinėjimo batai kainuoja virš \$100 dolerių.

*Rimas Piečaitis
Montreal, Canada*

LEDO RUTULYS

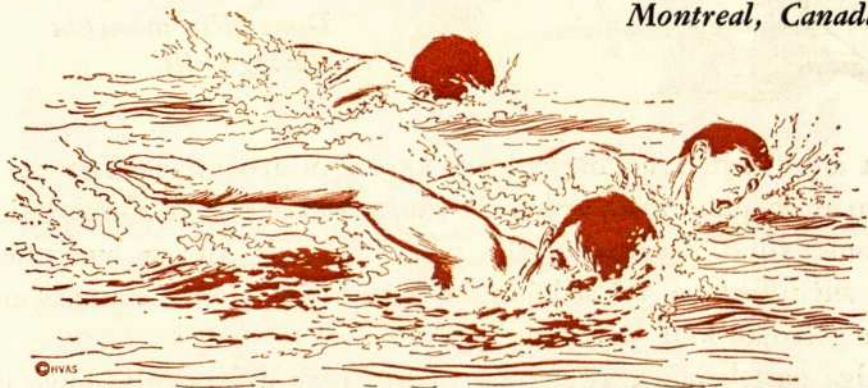
Mano mėgiamiausias sportas yra ledo rutulys. Aš labai mėgstu žaisti ir žiūrėti per televiziją, kaip profesionalai žaidžia. Kai turiu laiko, einu į parką žaisti ledo rutulį. Žaidėjas turi būti greitas ir stiprus. Jam reikia daug praktikos. Man geriau patinka pačiam žaisti, negu žiūrėti, kaip kiti žaidžia.

Danius Poliškaitis
Montreal, Canada

PLAUKIMAS

Aš labai mėgstu plaukti. Kiekvieną vasarą mūsų šeima važiuoja į Dainavą arba prie jūros. Dainavoj vanduo yra šaltas ryte, bet po pietų sušyla. Kartais einame maudytis net penkis kartus į dieną! Dainavoj gerai plaukti, nes vanduo labai ramus. Kartais šokam nuo liepto į vandenį. Kennebunke prie jūros yra labai vėsu. Jūra šalta kaip ledas! Nelabai gerai plaukti, nes daug bangų, bet man jos patinka.

Vilija Povilaitytė
Montreal, Canada

OLIMPIADA

Kas 4 metai įvyksta Olimpiniai žaidimai. Labai daug mėgėjų susirenka dalyvauti žaidimuose. Vasaros Olimpiada vyksta apie 2 savaites. Per vasarą vyksta lengvosios atletikos rungtynės ir kitokios. Žiemos metu irgi būna Olimpiniai žaidimai, kurie užtrunka apie 10 dienų. Žiemos rungtynėse daugiausia slidinėja, čiuožia ir lenktyniauja su rogėmis.

Pirmutinė Olimpiada buvo 776 B.C. Graikai turėjo pirmąją Olimpiadą, skirtą dievų garbei. Dabar tas, kuris laimi, gauna medalį ir yra garbė tam kraštui.

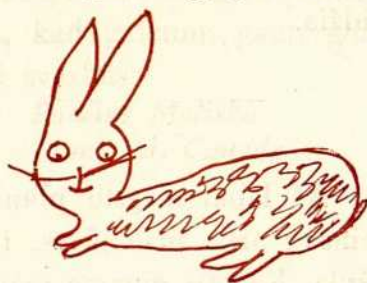
Paulius Bukaveckas
Donelaičio mokykla
Chicago, Ill.

GAMTA

KAS?

Jis buvo labai mažytis ir tilpo į mano delną. Mes jį radome kaime. Jis pilkas ir rudas, turi ilgas ausytes ir labai mažą uodegytę. Ar žinai, kas jis?

*Vida Balsevičiūtė, 7 m.
Ottawa, Canada*

VORATINKLIS

*Marija Andijonaitė, 6 kl.
Donelaičio mokykla
Chicago, Ill.*

Jau anksti ryte žinojau, kad bus karšta vasaros diena. Dangus keistai mėlynavo ir jo pakraščiuose kyšojo saulutės dar menki spinduliai. Visur buvo ramu, šiltai drėgnas vėjelis pūstelėdavo ir kur-ne-kur mieguistas paukštis sučiulbėdavo. Aš sėdėjau ant rasotos žolės, grožėdamasi ankstyva gamta ir galvojau kaip praleisiu šią dieną.

Staiga pastebėjau krustelėjimą žolėse. Tarp dviejų žolių buvo ištiestas pusiau baigtas voratinklis. Jame, labai atsargiai, palengva tiesdamas savo ilgas kojas, rėpliojo voras. Susidomėjusi stebėjau tą mažą audėją. Jis tupėjo viename tinklo kampe, lyg planuodamas kažką. Staiga sukrutėjo kojos, apsisuko ir nurėpliojo į kitą galą. Ir taip jis bėgiojo nuo vieno galo iki kito. Jo margas kūnelis spindėjo saulėje, plaukuotos kojos vikriai dirbo. Voratinklis didėjo ir augo iš po jo vikrių kojelių. Voras bėgiojo, šoko, kol pagaliau sustojo.

Voratinklis lengvai siūbavo švelniame vėjuje ir su juo voras. Plonyčiai siūlai buvo supinti komplikuotais raštais ir jis žibėjo saulėje. Voras atrodė patenkintas, tupėdamas lyg karalius savo soste.

Lyg užburta atsikėliau nuo žemės ir nuėjau. Niekad negalvojau, kad būčiau sužavėta tokiu menku sutvėrimu.

LAISVĖ

Laisvė yra žmogaus didžiausias turtas. Žmogus turi laisvę, kai jis gali laisvai kalbėti, gali galvoti ir rašyti į laikraštį, ką nori. Laisvė yra kai gali daryti, ką nori, laisvai ir kai gali eiti, kur nori. Laisvė yra geras dalykas. Mes turėtume laisvę saugoti ir jos neprarasti.

*Rimas Kapeskas
Hartfordo Švyturio
lietuviška mokykla*

Man laisvė patinka. Jeigu nebūtų laisvės, mes negalėtume daryti, ką norime. Lietuvoje žmonės neturi laisvės. Jie negali daryti, ką nori. Jie negali kalbėti, kaip jie nori. Man visai nepatiktų taip gyventi.

*Verutė Kodytė
Hartfordo Švyturio
lietuviška mokykla*

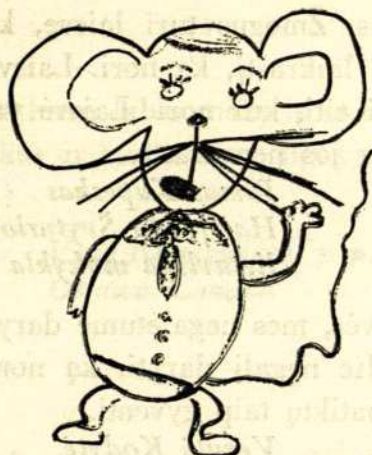
Lietuva nėra laisva, nes rusai užėmė mūsų valstybę. Mes norime laisvės mūsų kraštui. Tam reikia suorganizuoti grupę žmonių, kuri darytų daug gero atgauti laisvę Lietuvai. Komunizmas yra kaip liga. Jei nėra vaistų, liga plėsis. Anksčiau Lietuva turėjo slogą, bet dabar ji turi džiovą. Buvo sakoma, kad džiovai nėra vaistų. Dabar jau yra, tik reikia mokėti juos gauti ir jais naudotis. Mes turėtume sujungti visas organizacijas ir vieningai kovoti dėl Lietuvos laisvės.

*Gediminas Murauskas,
8 sk.
Montrealio
lituanistinė mokykla*

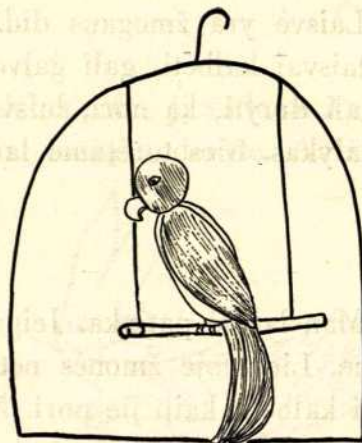
ALP 1785

L.arch.

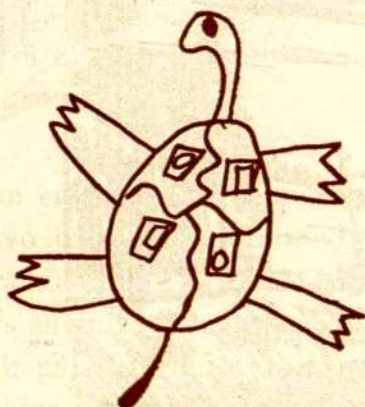
MŪSŲ ZOOLOGIJOS SODAS

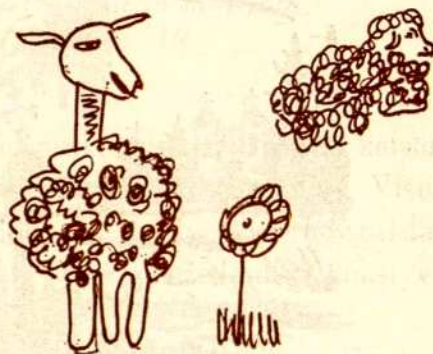
Pu putis Rudnosiukas
Daina Avižonytė, 8 m.
Middletown, Conn.

Pa pū ga
Ramunė Rygelytė
Kinnelon, N.J.

Vė ž l y s
Regina Kulbytė, 6 m.
Brockton, Mass.

A v y t ė s
Aida Ruzgytė, 6 m.
Los Angeles, Calif.

A n t y s
Ričardas Liškauskas, 9 m.
Burlington, Ont.

Dinosauro galva
Linas Sutkus, 9 m.
Homewood, Ill.

91.169.41